

Fatte ja toit alwaks nende ees, ja nemimad öhkasid ennam nūud, kui enne. Ka ollen ma nāinud, et pehme leiwavannem itka keigetiggedamaks saab petud. Sest temma al figgib holetus; ja mis pehme siis pole sannaaga ütleb, furri innumenne feige wāhheminne kannatab.

Kas armolinne Jummal tohib sepārrast palio head meile tehha, sest neid innimesi on kassinaste leida, sedda helde sanna üksi tallitseb. Kes teab kuhho minna isségi olleksin samud, kui mitte wahhest kibbe murre mind olleks juhhatand. Oh, minno lapsed! minno kallid lapsed! kuulge sepārrast, mis ma ütlen: innimeste pattud on sedda kchw aega teinud, mis aastast aastani raskemats jái — agga Waggade pārrast nūud haffab parrem aeg tulema. Ærge tehke teie mitte omma Jummalale waerva selle eest, ja ãrge olge mitte nende seltsist, kes omma pattude läbbi Sedda sundivad, sedda parremat aega jálle ãrrasotma; maid jáge nenda ellama, kui min-

na teid ollen õppetand! Siis ei riitko hea põlli, egga willets põlli teie meest, ja teie sadate isse ennast ja teisi senna, kuhho minna nūud, Jummalat fites ja tānnades, lähhän.“

Senni kui ta need sannad rákis, ollid keik, teine teise järrel, põlvede peale langend, ja temma heitis hinge, neid õnnistades. Ja Liso ja Willem katid, nuttes, temma silmad finni.

Mo viimne ots olgo nenda, kui Selle.

Moss. 4. Naimat 23, 10.

